

Als u dit leest ben ik wezen fietsen. Fietsen in de Ooi. Met mijn collega's. Ik werk tegenwoordig op een afdeling die zorgt draagt voor het beheer van computers. Ik verheug me erop, want het zijn gezellige collega's. En we gaan op tandems, dus we werken meteen aan de teamgeest. En als ik achterop mag, en de collega ziet er een beetje leuk uit van achteren, dan kan mijn dag niet meer stuk. Niet iets om lang bij stil te staan dus. En zeker niet in een Bosbouw tijdschrift, denkt u.

En dat is ook wel zo, maar er is iets gebeurd waardoor ik er toch met u over wil praten. Want een collega sprak mij aan op mijn liefde voor de natuur. Dat het voor mij toch wel extra genieten werd. De Ooipolder! Met zijn prachtige landschappen, zijn rijkdom aan planten en dieren, prachtige polder met op de achtergrond een stuwwal. En wat moet je dan?

Deze collega alle lol ontnemen met je betweterigheid over natuur? Zeggen dat de Ooipolder puur kunstmatig is? Dat iemand die in Nederland ergens een stukje echte natuur weet blijkbaar nog nooit echte natuur gezien heeft? Dat wij alleen maar nestkastjes hebben omdat we met onze fikken niet van de bomen af kunnen blijven, met als gevolg dat een holle boom nauwelijks te vinden is? Dat we hele natuurterreinen volledig op zijn kop zetten, omdat een aansprekende

Fietsen in de Ooipolder

planten- of diersoort er dreigt te verdwijnen? Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen. En dus heb ik met hem die middag met behulp van Paradigm via Exceed gecommuniceerd met een Unixdoos en dat alles onder Windows '95.

Nee, mijn collega wilde ik dit niet aandoen. Maar u zal ik zolang mogelijk proberen te prikkelen om het woord natuur alleen maar in de mond te nemen als er iets van natuur te zien is. En van natuurbeheer als daar van sprake is.

Dat betweterige moet ik tegenover u wel hebben, want velen van u zijn beslissers over natuur en beheerders ervan. U moet geprikkeld worden. U moet nadenken over wat er nu allemaal weer aan de hand is rond de Oostvaarderplassen. En u moet positie kiezen. Keuze maken voor echte natuur. Een voorbeeld.

Enige columnn geleeden heb ik mij zorgen gemaakt over de wens van een combinatie van Natuurmonumenten, het Wereld Natuurfonds en Vogelbescherming om de Oostvaarderplassen te gaan beheren. De strekking van mijn verhaal was dat Natuurmonumenten een club is van goed bedoelende schoffelaars met een PR waar Intratuin jalbers op kan zijn. En dat de combinatie met Vogelbescherming levensgevaarlijk is. Dat zijn immers de mensen die alleen maar naar het weerbericht kijken om te zien of ze iets voor hun gevederde vrienden kunnen doen. Wanneer komt er naast het gewone weerbericht, het landbouwweerbericht en het weerbericht voor mensen met hooikoorts een weerbericht voor leden en sympathisanten van de Vogelbescherming? Zo in de trant van: "de verwachting voor morgen voor reigers is niet gunstig. Gelieve hen bij te voeren".

Mijn grootste angst destijds was

dat als er ook maar iets met de door de vogelkijkers als belangrijke soorten beschouwde dieren zou gebeuren, er meteen lawaai van zou komen. En ja hoor. Staatsbosbeheer is nog niet aan het beheren geslagen of het gebeurt: de lepelaars zijn weggevlagen en de vogelaars in de bomen. Dat zelfstandige ontwikkeling van natuur in een gebied wel eens belangrijker zou kunnen zijn, daar hebben ze geen idee van. Tegelijkertijd was er wat oproer over drie verdronken paarden en een zielige koe. Staatsbosbeheer zorgde er niet goed voor, vond men. Gelukkig houdt Staatsbosbeheer voorlopig voet bij stuk en probeert stand te houden tegen al die mensen die natuur zelig, interessant, mooi, enzovoorts vinden. Een krachtige, door natuurlijke processen ontstane robuuste natuur hebben we nodig. Een boom die op die plaats staat omdat hij het gevecht met leven gewonnen heeft. En niet een boom die in het beleidsplan van de een of andere club hoort. Een beleidsplan dat trouwens iedere 10 jaar wordt bijgesteld. Natuur en beleidsplannen? Sinds Genesis heeft de natuur zich toch aardig gered? Of niet dan? Ja toch?

Genoeg geprikkeld over deze column. Ik drukte net op een knopje op mijn PC en wat gebeurde er? Het groene boekje kwam te voorschijn. Iets freudiaans waarschijnlijk: schrijven over de natuur en dan het groene boekje aanklikken. Maar wat zie ik nu? Nederland had al geen echte natuur maar nu ook niet meer de taal om erover te schrijven. Welke woorden vind je in het Groene boekje: Fluitenkruid, Eendenborst, Leeuwebek, herten-vlees, hertengewei. Onze natuur is als onze (nieuw gespelde) taal: een beetje van zichzelf, maar vooral door beslissers gemaakt.